

IJAN MEKDONALD

TRILOGIJA

LUNA

Mesečev osvit

Preveo
Goran Skrobonja

 Laguna

Naslov originala

Ian McDonald

LUNA

MOON RISING

Copyright © 2017 by Ian McDonald

All rights reserved.

First published by Gollancz, an imprint of The Orion
Publishing Group, London

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

LUNA

Mesečev osvit

Sadržaj

<i>Dramatis personae</i>	9
ŠTA SE SVE DOGODILO	13

BLIŽA STRANA MESECA

Jedan.	19
Dva.	37
Tri	48
Četiri.	71
Pet	79
Šest.	95
Sedam	113
Osam	138
Devet.	143
Deset.	161
Jedanaest	179
Dvanaest.	196
Trinaest	199

Četrnaest	.224
Petnaest	.256
Šesnaest	.275
Sedamnaest	.283
Osamnaest	.295
Devetnaest	.312
Dvadeset.	.331
Dvadeset jedan	.350
Dvadeset dva	.361
Dvadeset tri	.374
Dvadeset četiri	.389
Dvadeset pet	.409
Dvadeset šest	.415
Dvadeset sedam	.433
Rečnik	.463
Lunarni kalendar	.467
O piscu	.469

Dramatis personae

KORTE

Lukas Korta: Mesečev Orao

Lukasinjo Korta: sin jedinac Lukasa Korte

Arijel Korta: nekadašnja pravica na Klavijevom sudu

Vagner Korta: otuđeni brat Lukasa Korte, Mesečev vuk

Robson Korta: sin Rafe Korte i Rejčel Makenzi, pod zaštitom
Vagnera Korte

Luna Korta: kći Rafe Korte i Lusike Asamoe

Aleksija Korta: Gvozdena Ruka Lukasa Korte, rođena na
Zemlji

Elis: madrinja Lune Korte

Marina Kalzage: nekadašnja lična asistentkinja i telohranitelj-
ka Arijel Korte, povratnica na Zemlju

Žorže Mauro: muzičar i nekadašnji amor Lukasa Korte

Nelson Medeiros: glavni eskorta Lukasa Korte

TAIJANG

Gospa Sun: Udova iz Šekltona, baba generalnog direktora *Taijanga*

Darije Makenzi Sun: pozno rođeni sin Džejd i Roberta Makenzija, štićenik gospe Sun

Sun Džijuen: generalni direktor *Taijanga*

Amanda Sun: bivša *oko* Lukasa Korte

Tamsin Sun: šefica pravne službe

Džejden Sun: član upravnog odbora i vlasnik rukometnog tima *Sunčevi tigrovi*

Amalija Sun: predstavnica Amande Sun na Univerzitetu Farsajd

Đijang Jing Jue: šefica obezbeđenja *Taijanga*

MAKENZI METALI

Dankan Makenzi: najstariji sin Roberta i Alise Makenzi, generalni direktor *Makenzi metala*

Anastasija Voroncova: *oko* Dankana Makenzija

Apoloner Voroncova: *keđi-oko* Dankana Makenzija

Deni Makenzi: najmlađi sin Dankana i Apoloner; Dankan Makenzi ga je razbaštinio zbog izdaje

Kimi-Li Makenzi: (nakratko) verenica Irine Efue Voroncove Asamoe

MAKENZI HELIJUM

Brajs Makenzi: brat Dankana Makenzija, generalni direktor *Makenzi helijuma*

Fin Vorn: Prvi Koljač *Makenzi helijuma*

Hosam el Ibraši: Prvi Koljač *Makenzi helijuma*

Rouen Solvejg Makenzi, Alfonso Perestreho, Haime Ernan-dez Makenzi: funkcioneri *Makenzi helijuma*

Analiza Makenzi: tamna amor Vagnera Korte u njegovom tamnom aspektu

AKA

Lusika Asamoa: omahene Zlatne stolice

Abena Asamoa: studentkinja političkih nauka u kolokvijumu
Kabočon i pravna asistentkinja Arijel Korte

VTO

Valerij Voroncov: generalni direktor *VTO Svemira*

Jevgenij Voroncov: generalni direktor *VTO Meseca*

Sergej Voroncov: generalni direktor *VTO Zemlje*

Irina Efua Voroncova Asamoa: ekologinja i kći iz dinastičkog
braka Asamoa/Voroncov

LUNARNA MANDATNA ASOCIJACIJA

Vang Jungćing: kineska delegatkinja u LMA

Anselmo Rejes: delegat iz Fonda za ulaganje kapitala Davenant

Monik Berten: delegatkinja Evropske unije u LMA

UNIVERZITET FARSAJD

Dakota Kaur Makenzi: gazija Fakulteta za biokibernetiku

Doktorka Gebreselasije: lekarka Lukasinja Korte

Rosario Salgado O’Henlon de Ciolkovska: neuspešna gazija,
zatočnica Arijel Korte

Vidija Rao: ekonomista i matematičar, nekada bankar u *Vaj-
tejker Godaru*

ZEMLJA

Marina Kalzage: nekadašnja privatna asistentkinja Arijel Korte

Kesi: sestra

Oušan: sestričina

Vivir: sestričina

Skajler: brat

OSTALI

Marijano Gabrijel Demarija: direktor Škole sedam zvona,
koledža za ubice

Hejder: najbolji drug Robsona Korte

Maks i Ardžun: Hejderovi staratelji

ŠTA SE SVE DOGODILO

Rat između *Makenzi metala* i *Korta helija* slomio je moćnu porodicu Korta i preživeli su se raštrkali na sve strane. Arijel Korta, paralizovana od struka naniže posle pokušaja atentata, beži u anonimnost visina Meridijana sa svojom telohraniteljkom i najboljom prijateljicom Marinom Kalzage, dok je u lunarno društvo ne vrati poziv Džonatona Kajodija, Mesečevog Orla, da bude njegova jedina iskrena savetnica u mnoštvu neprijatelja koji bi da ga svrgnu s vlasti. Vagner Korta, vuk, izdržava se kao radnik na solarnom pojasu *Taijanga* – opasaču sačinjenom od solarnih panela oko Mesečevog ekvatora. Njegov život odvija se na smenu između rada sa ekipom saradnika i njegovog vučjeg čopora sve dok ne postane čuvar i zaštitnik Robsona Korte, koga je kao taoca držao Brajs Makenzi, finansijski direktor *Makenzi metala*. Sada on mora da bira između svoje vučje prirode i brige o ranjivom Robsonu. Lukasinjo i Luna Korta su bezbedni pod zaštitom porodice Asamoa u Tveu, premda Lukasinju smeta to što ne može slobodno da se kreće. A Lukasinjov otac Lukas preduzeo je korak najsmeliji od svih. Na Mesecu misle da je mrtav, ali on je umakao u orbitalnu letelicu VTO i za godinu dana se preobrazio u nešto što se smatralo nemogućim:

čoveka rođenog na Mesecu i sposobnog da preživi Zemljinu gravitaciju. Ne zadugo – taman toliko da učvrsti sporazume koje je sklapao dok je leteo između Meseca i Zemlje. On osniva konzorcijum zemaljskih država, korporacija, fondova za ulaganje kapitala i sa Voroncovima i njihovim orbitalnim masenim pogonom kao smrtonosnim svemirskim oružjem želi da uzme natrag ono što je oteto od njegove porodice. Sa sobom dovodi i Aleksiju, prvu pripadnicu porodice Korta koja je rođena na Zemlji i koja se usudila da se suoči sa slavom i stravom Meseca.

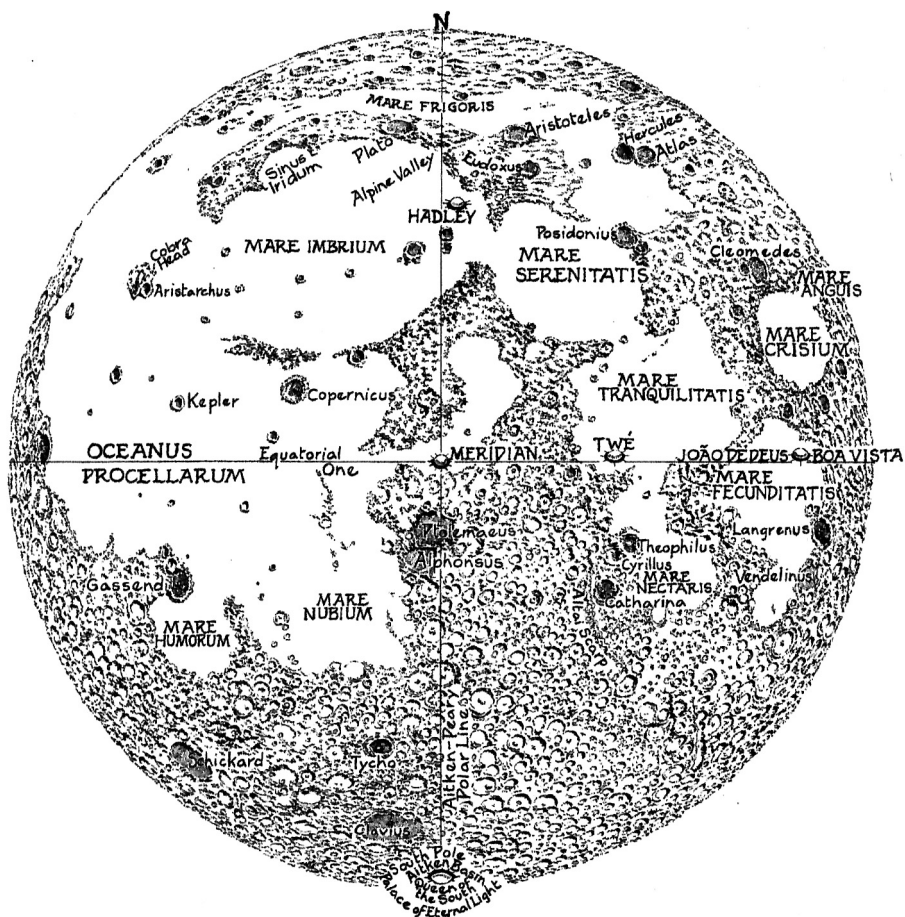
Da bi uspeo, Lukas najpre mora da poseje zbrku. Njegova majka Adrijana, osnivačica *Korta helija*, ubacila je kod za napad u kontrolni sistem Topionice, ogromne livnice Makenzijevih na železničkim šinama. Jednostavna komanda – koju je dala Aleksija pošto Lukas umalo nije umro usled lansiranja sa Zemlje – uništava Topionicu. Ima žrtava, među kojima je i Robert Makenzi, generalni direktor *Makenzi metala*. Njegovi sinovi Dankan i Brajs bore se za kontrolu nad kompanijom. Dankan kontroliše tradicionalnu industriju prerade, a Brajs poslovanje sa helijumom 3 preotetim od Kortâ. Njihov žestoki građanski rat preti da proguta ceo Mesec i destabilizuje ključno tržište helijuma 3 od kojeg Zemlja zavisi. Lukas dobija priliku i napada. Mesec je industrijska kolonija, a ne nacionalna država; on nema odbrambene snage. Borbene jedinice spuštaju se iz orbite da jurišaju i zauzmu glavne infrastrukturne tačke, maseni pogon VTO preti čitavoj bližoj strani Meseca, Zmajevi pružaju otpor, ali kada započne opsada Tvea, najvažnijeg poljoprivrednog mesta za ceo Mesec, preostaje samo predaja zbog mogućnosti umiranja od gladi.

U tom haosu Lukasinjo i Luna beže iz opkoljenog Tvea, ali ostaju nasukani na površini, samo sa jednim putem do sigurnosti, opasnom stazom na rubovima invazije. Kad dođe do oštećenja Luninog odela, Lukasinjo joj daje svoje poslednje udisaje vazduha. Ona ga dovodi na bezbedno, ali može li čak i jedan Mesečev trkač da preživi tako dugo bez kiseonika?

Zemaljske mašine i plaćenici okupiraju Meridijan. Džonatan Kajodi je bačen kroz prozor, a Lukas Korta, sopstvena senka, fizički propao zbog surovog okruženja za vreme posete Zemlji, postaje Mesečev Orao sa Aleksijom kao Gvozdenom Rukom. Prvi posao mu je da pokuša da privoli Arijel sebi, ali ona odbija, iako zbog toga dolazi u veliku opasnost. Sva Četiri Zmaja žele nešto što bi koristili za ucenjivanje i Korte su prirodni taoci za to. Brajs Makenzi pokušava da uhvati Robsona Kortu, ali biva u tome osujećen. Vagner i Robson beže u relativnu sigurnost Teofila na Moru spokojsstva.

Lukas Korta trijumfuje. Mesec je njegov: šta će sada učiniti s njim?

BLIŽA STRANA MESECA

JEDAN

Osam ljudskih figura prati kovčeg preko Mora plodnosti. Četiri ga nose, po jedna kod svake ručke; četiri stražare raspoređene na glavnim stranama sveta: severu, jugu, istoku i zapadu. Vuku noge u teškim oklopnim tvrdim odelima. Čizme im visoko dižu prašinu. Pri nošenju kovčega, sve je u koordinaciji, a nosači još nisu naučili potreban ritam. Posrću, trzaju se, ostavljaju zamrmljane tragove, zamazane stope na regolitu. Kreću se kao ljudi nenaviknuti da koračaju po površini Meseca, nenaviknuti na odela koja nose. Sedam belih odela-oklopa i jedno, poslednje, skerletno i zlatno. Na svakom belom odelu je amblem kojem tu nije ni vreme ni mesto: mač, sekira, lepeza, ogledalo, luk, srp. Vodeća figura hoda uz pomoć sklopljenog kišobrana, sa srebrnim šiljkom i ljudskim licem na dršci, čija je jedna polovina živa, druga od gole kosti. Šiljak precizno buši rupe u regolitu.

Na Moru plodnosti nikad nije padala kiša.

Na kovčegu je okrugli prozor. To bi bilo neprilično za mrtvački sanduk; ovo nije mrtvački sanduk. Ovo je kapsula za medicinsko održavanje života, projektovana za zaštitu i očuvanje povređenih na Mesečevoj površini. Iza prozora je lice mladića smeđe puti, sa visokim jakim jagodicama, gustom

crnom kosom, punim usnama, sklopljenim očima. To je Lukasinja Korta. U komi je već deset dana; tih deset dana protreslo je Mesec do same srži poput kamenog zvona. U tih deset dana Orlovi su se survali i vinuli, meki rat se vodio i bio izgubljen na kamenim okeanima Lune, a stari Mesečev poredak zbrisan je novim poretком Zemlje.

Te nezgrapne ljudske prilike su sestre Gospodara Sadašnjice i one nose Lukasinja Kortu u Meridijan. Sedam sestara, plus jedna; figura na začelju u neprikladnoj skerletnoj i zlatnoj boji. Luna Korta.

„Zna li se šta o brodu?“ Mai de santo Odunlade osujećeno cokće i zagleda oznake prikaza na viziru kacige, u pokušaju da prepozna ko je to pitao. Sestrinstvo Gospodara Sadašnjice po svojoj doktrini izbegava mrežu. Upoznavanje interfejsa oklopnog odela oštar je zaokret u tome. Mai de santo konačno prepoznaje madrinju Elis kao onu koja je progovorila.

„Uskoro“, kaže mai Odunlade i podiže kišobran kako bi pokazala na istočno obzorje gde će se spustiti brod iz Meridijana. Kišobran je znamenje Začetnika Ošale. Zajedno s mačem, sekirom, ogledalom, lukom, lepezom, srpom, on je instrument oriša. Sestrinstvo ne nosi samo usnulog princa već i svete ambleme. Svi Santinjosi shvataju simboliku. Žoao de Deus više nije grad svetaca.

Brod se približava, kaže majčino odelo. U istom trenutku obzorje kao da skače u nebo. Roveri. Desetine njih. Brzi, odlučni, sve bliži. Viziri svetlucaju stotinama sjajnih crvenih kontakata.

Makenziji su tu.

„Hrabro, sestre“, uzvikuje mai Odunlade. Povorka korača napred prema liniji bleštavih farova. Svetla zaslepljuju, ali ona ne želi da podigne ruku kako bi zaklonila oči.

Mai, brod sleće, kaže odelo.

Jedan rover izbija iz obruča i zanosi se ispred mai Odunlade. Ona podiže visoko sveti kišobran. Povorka se zaustavlja. Sedišta se spuštaju, sigurnosne šipke podižu, ljudske prilike u zeleno-belim

spoljnim odelima *Makenzi helijuma* skaču na regolit. Posežu za futrolama na leđima i izvlače duge predmete. Puške.

„Ovo se ne sme dozvoliti, majko.“

Mai Odunlade se kostreši zbog tako nedoličnog obraćanja. Bez poštovanja, čak nije ni na portugalskom. Pronalazi osobu koja je progovorila na svom viziru.

„Ko si ti?“

„Ja sam Lojsa Divinagrasija“, kaže žena u središtu naoružane potere. „Šef obezbeđenja *Makenzi helijuma*, severoistočna četvrtisfera.“

„Ovom mladiću je neophodna najbolja moguća medicinska nega.“

„Za *Makenzi helijum* će biti čast da ponudi usluge potpuno opremljenog medicinskog centra naše kompanije.“

Šezdeset sekundi do sletanja, kaže odelo. Brod je najsvetlija, najbrža zvezda na nebu.

„Vodim ga njegovom ocu.“ Mai de santo stupa napred.

„To ne mogu da dozvolim.“ Lojsa Divinagrasija spušta ruku na grudnu ploču mai Odunlade. Mai Odunlade odbija ženinu šaku svetim kišobranom, proprativši to udarcem postrance u kacigu. Kakav bezobrazluk. Polimer puca, atmosfera šiklja napolje, a onda se odelo zaceljuje i zatvara.

Puške su uperene.

Sestre Gospodara Sadašnjice primiču se bliže kapsuli za održavanje života. Ogunov mač je isukan, šangova sekira podignuta, luk, lepeza ivica oštarih kao brijač. Kako se orišama može odavati počast ako njihovi amblemi nisu praktično upotrebljivi?

Luna Korta podiže glomazne ruke do visine ramena. Korice se otključavaju, magneti aktiviraju: noževi uleću u njene šake i tamo se gnezde. Svetlost Zemlje je u prvoj četvrti, nisko na zapadnom rubu sveta, u odsevima na ivicama sečiva od meteorskog gvožđa: bojnim noževima Kortâ.

Čuvale smo ih, kazala je mai de santo Odunlade, u sjaju biosvetiljki sobe gde je Lukasinjo ležao u Majčinoj kući. *Dok*

ne dođe Korta koji je smeo, velikog srca, lišen pohlepe ili kuka-vičluka, koji će se boriti za porodicu i hrabro je braniti. Korta koji je dostojan ovih sečiva.

Karlinjos je bio porodični borac. Ovi su noževi pripadali njemu pre nego njoj. Jednom joj je pokazao pokrete, štapićima za jelo umesto sečiva. Uplašio ju je, brzinom, time kako se pretvorio u nešto nepoznato.

Karlinjos je umro na oštricama ovih noževa.

Madrinja Elis stupa između Lune i kruga pušaka.

„Skloni te noževe, Luna.“

„Neću“, kaže Luna. „Ja sam Korta, a Korte seku.“

„Uradi kako ti madrinja veli, svojeglavo dete“, kaže mai de santo Odunlade. „Samo te to odelo čini velikom.“

Luna odstupa sa mrzovoljnim šištanjem, ali ne vraća divne noževe u korice.

„Pustite nas da prođemo“, veli mai Odunlade na zajedničkom kanalu, a Luna čuje kako Makenzijeva odgovara: *Dajte nam Lukasinja Kortu i možete slobodno otići.*

„Ne“, šapuće Luna i tada nju, sestre, kapsulu, koljače Makenzijevih kupa zaslepljujuća svetlost. Sjaj se razlama u stotine zasebnih svetiljki; roveri, prašinarski motocikli, navigaciona svetla oklopnih i elastičnih spoljnih odela, sve to u jurnjavi preko tamnog regolita. Ogroman oblak prašine diže se iza njih, bacajući Mesečeve duge na prelomljenoj svetlosti Zemlje. Stuštili su se na Makenzije u obruču. U poslednji čas koljači i strelci beže dok klin sačinjen od rovera, spoljnih vozača prašinarskih motocikala i mnoštva goniča u trku cepa stroj Makenzijevih.

Sa antena i katarki, sa snasti i potpornih greda, sa rovera, rančeva na odelima i ramenih nosača, otisnuta na kacigama i grudnim pločama površinskog oklopa, iscrtana sprejom, odštampana, naškrabana vakuumskim markerom: polucrna, polubela maska Naše Gospe Hiljadu Smrti, Dona Lune.

Žoao de Deus je ustao.

Klin prašinara širi se u falangu džilita i kopalja. Vozači prašinarskih motocikala drže helebarde ukleštene uz oslonce za stopala. Luna je videla nešto slično u jednoj priči kad je bila veoma mala, ludi delić stare Zemlje: metalni ljudi koji sede na velikim metalnim životinjama, sa dugim kopljima stisnutim ispod mišice. *Oklopljeni vitezovi*, kaže Luni njena pratilja, setivši se dok se ona seća. *Vitezovi kopljanici*.

Plava svetla trepere visoko iznad ušančenih armija: visinski potisnici lunarnog broda VTO manevrišu iznad linija Makenzija do bezbednog mesta za sletanje. Glavni motor ispušta poslednji, kratkotrajni mlaz dok se ružni amalgam rezervoara za gorivo, panela za hlađenje i strukturnih greda spušta.

Oklopne i elastične rukavice stežu držalje kopalja. Džiliti upiru. Prsti se sklapaju oko upravljača prašinarskih motocikala.

„Luna“, kaže madrinja Elis.

„Spremna sam“, kaže Luna. Lunino odelo je pripravno, rezerve energije aktivirane. Dovoljna je reč i ono će potrčati, potrčaće brže nego što bi rođene noge ikada mogle da je nose. Ona zna za šta je sve sposobno standardno odelo: koristila je njegove mogućnosti kada je nosila Lukasinja, anoksičnog, po svim merilima *mrtvog*, u sklonište Boa Viste. „Već sam ovo radila.“

Prašina podignuta sletanjem lunarnog broda guta Santinjose i Makenzije. Madrinja Elis viče: *Kreni, dete*.

Trči, naređuje ona, ali odelo je već u pokretu.

Baš kao i Makenziji. Trenutak iznenađenja je prošao; roveri kreću da zaobiđu konjicu prašinarskih motocikala Santinjosa i preseku put do broda. Pešadija Santinjosa juriša da presretne snage Makenzija i spreči zatvaranje puta.

Telo pada. Ljudska prilika u elastičnom spoljnom odelu izviija se i ruši. Oklopno odelo se rasprskava u leteće krotine. Puške Makenzija su otvorile vatru. Kaciga se lomi. Glava leti u krvavi sudar; barjaci Dona Lune padaju, jedan po jedan. Sad Luna vidi krv, komade mesa, telesne tečnosti koje šikljaju u vakuum.

Sestra Eloa sa Ijansinim srpom pada kraj Lune, tumba se i kotrlja. Teme glave joj je otkinuto. Tanad lete nevidljiva svud oko Lune, ali ona ne može da misli na njih, ne može da misli ni na šta osim na lunarni brod koji se spušta na stajni trap i izbacuje rampu iz transportne kapsule.

„Luna!“ Glas mai Odunlade na privatnom kanalu. „Uzmi kovčeg sa desne strane. Odelo to može.“

„Mai...“

„Elis će uhvatiti s druge strane.“

„Mai...“

„Ne prepiri se sa mnom, dete!“

Njena oklopljena šaka hvata jednu ručicu. Žiroskopi stabilizuju težinu. Vidi kako njena madrinja hvata ručicu s druge strane.

Santinjosi kidišu na Makenzije. Dvoje, desetoro, dvadesetoro pada pod žestokom vatrom, ali uvek je tu još kopalja, još džilita. Nasilje prsa u prsa, blisko, intimno, strasno kao seks. Šiljci kopalja zabadaju se duboko, potpuno probijaju tela, kidaju odelo, kožu, kosti, razbijaju vizire i zarivaju se odozgo kroz lica, lobanje, mozgove.

„Šta se dešava?“ , pita ona na privatnom kanalu madrinje Elis.

„Kupuju nam vreme, anžinjo.“

Falanga kopalja se prestrojava, povezuje, zatvara, nasrće u napadu. Strelci prekidaju i povlače se. U tom trenutku, između zidova šiljaka, Luna oseća kako odelo steže ručku kovčega njenog brata od strica, naginje se napred i juri prema brodu. Ona uleće na rampu punom brzinom, naglo koči kako bi izbegla zadnju pregradu transportne kapsule. Posada u spoljnim elastičnim odelima obezbeđuje kapsulu. Luna oseća kako paluba vibrira kroz njene haptičke čizme.

Glavni motor se aktivira za deset, devet, osam...

Poslednji Lunin pogled pada kroz vrata koja se zatvaraju na preostale sestre Gospodara Sadašnjice, leđima uz leđa u belim odelima, sa visoko podignutim znamenjima oriša. Oko njih

prsten šiljaka i smelih barjaka Naše Gospe Hiljadu Smrti. Iza njih Makenzijevi, brojni kao zvezde. Tada se motor aktivira i sve prekriva prašina.

Mai de santo Odunlade posmatra kako se lunarni brod diže sa zaslepljujuće prašine na rombu raketne svetlosti.

Meridijan će ih primiti. Meridijan će ih zaceliti. Mesečev Orazo će ih uzeti pod svoje skute.

Santinjosi okružuju sestre sa džilitima i dugim kopljima. Toliko palih, toliko mrtvih. Ovo je grozno mesto za umiranje.

Mai Odunlade pronalazi simbol zajedničkog kanala.

„Regolit se napio krvi“, obraća se ona svakom prašinaru i Santinju na Moru plodnosti, svakom koljaču i plaćeniku, Brajsu Makenziju, gde god da se krije.

Stroj Makenzijevih strelaca stoji nepokolebljivo.

„Nema potrebe da ovde još bilo ko umre.“

Dva rovera polaze iz pozadine obruča, u zaprepašćujućem ubrzanju u poteri za lunarnim brodom, sada sazvežđem signalnih svetiljki, koji leti na zapad. Mehanizmi se šire pozadi sa rovera; stvari sa višestrukim cevima, redenici municije. Bogovi i dusi, kako su samo brzi. Već su na obzorju. Pruge svetlosti dižu se u luku – tragaju za svetlima broda VTO. Mai de santo Odunlade ne zna tačno šta vidi, ali shvata šta to znači. Ako Brajs Makenzi ne može da se dočepa Lukasinja Korte, niko neće. I shvata još jednu istinu. Ovde neće biti milosti ni za koga ko je podigao ruku i sečivo u ime Kortâ.

„Tako mi Ošale, svetlosti svetla, uvek živog, zastrašujućeg, sigurnog!“ Mai de santo Odunlade diže kišobran visoko iznad glave. Otvara ga. Kao jedna, preostale sestre visoko dižu svoja znamenja. Ogunov mač, Jemanžinu lepezu, Ošosijev luk, Šangovu sekiru.

Počinje paljba.

* * *

Luna ne može da odvoji šaku od medicinske kapsule. Lukasinjo je slobodan, Lukasinjo je bezbedan; sada bi trebalo da ga pusti, ali odelo čita istinu koju ona ne može da prihvati i ne pušta je. To odelo: čini joj se da je čitavu večnost provela u njemu. To odelo ju je štitilo, vodilo, pomagalo joj. Izdalo ju je, dovelo u opasnost.

Sećanje: Lukasinjo obmotava traku oko šava na zglobu gde je oštra lunarna prašina izjela upletenu tkaninu, korak po korak, kilometar po kilometar, sve dok zglob nije pukao. Dodiruje zglob kolena, haptika rukavice prenosi joj grubu nesavršenost spoja. Primitila je zakrpu kad joj je mai de santo rekla: hodi, dete, obuci se, idemo.

Kuda ćemo, mai?

U Meridijan. Orao je poslao brod po sina.

Navukla je na sebe postavu odela, stupila u ogromni oklop, haptička konstrukcija ju je zagrlila i oklop se zatvorio, a ona se ponovo obrela u komori BALTRAN stanice kod Luboka i Lukasinjo ju je pozivao da stupi napred. *Odelo sve radi samo.*

I dok je zveckala perifernim tunelom prema komori, ponovo je bila u skloništu u Boa Visti, pod zelenim svetlom i sa Lukasinjom koji je ležao tamo gde ga je spustila. Veliko odelo je umelo da bude tako nežno. Ležao je, nepokretno. Ne dišući.

Šta da radim?

Sklonište joj je pokazalo gde da poveže Lukasinja sa jedinicom za spasavanje života, gde da priključi monitore, gde da prikači rashlađivač koji će ga držati u dubokoj, spasonosnoj hladnoći.

Veoma je bolestan, kazale su joj mašine. Potrebna mu je kritična medicinska nega.

Ali ona je mogla samo da čeka u hladnoći i zelenoj svetlosti. Kao što čeka sada u spremištu lunarnog broda VTO.

Bestežinsko stanje za tri, dva, jedan...

Potisak lansiranja prestaje. Lunine čizme izbacuju bodlje kako bi je zakačile za mikropetlje upletene u oblogu palube. Usidrena je, ali slobodna; pamti vrtoglavi, mučni osećaj slobodnog pada iz BALTRAN-a. Bilo joj je to tada mrsko. Ne dopada joj se nimalo ni sada, kad je posredi lunarni brod VTO na suborbitalnoj putanji prema Meridijanu.

Udarci u nizu štekću kroz Lunine čizme. Nekoliko centimetara od pete njenog levog stopala pruža se linija rupa u preciznim razmacima. Zveket; još jedna linija rupa proštepala je pregradu spremišta za tovar, zdesna odozdo naviše levo. Zemljina svetlost kulja kroz perforacije.

Treći niz pogodaka, i onda iznenadno ubrzanje čupa Lunu s poda, otrže joj prste od stiska na kapsuli njenog brata od strica. Ubrzanje je premešta, baca na Lukasinjov kovčeg, i onda ona lebdi slobodno, pliva u vazduhu.

Napadnuti smo, kaže brod. Probila su nas kinetička tanad velike brzine. Integritet korita je ugrožen. Rezervoar broj tri je probušen i ispražnjen, otud neplanirano ubrzanje koje sam sada stabilizovao.

Luna se hvata za vodove koji služe održavanju života i privlači se do pregrade. Još jedan nalet udara ostavlja luk rupa u palubi i izlazi kroz krov. Pre dva otkucaja srca tamo joj je bila glava. U krovu su rupe. Rupe su posvuda.

Luna se okreće i čizme joj se ponovo sidre za oblogu palube. Okreće se da potraži Elis: eno je, u hrpi bele plastike pod pritiskom s druge strane kovčega. Ne pomera se, ne govori. Zašto leži? Gospa Luno, samo da u njenom odelu nema rupa, samo da nema rupa u njenoj madrinji.

Uzdah i stenjanje na privatnom kanalu. Hrpa površinskog oklopa se pomera, pretvara u osobu i odelu. Madrinja Elis se upinje da klekne.

Tada nestaju svetla.

„Šta se dešava?“, uzvikuje Luna.

Glavni dovod struje je presečen, kaže brod. Pomoćno napajanje će se odmah uključiti. Treba da te izvestim da mi je procesorsko jezgro teško oštećeno, tako da mi je funkcionalnost smanjena.

Pale se svetla za slučaj opasnost, slaba i bolesno žuta. Vizir Lunine kacige je mozaik crvenih signala za uzbunu: posada, gore u komandnom modulu, u nevolji. Jedan po jedan, signali postaju beli.

Belo je boja smrti.

„Elis!“

Madrinja joj prilazi, širi mašinske ruke, grli čudovišno, nezgrapno odelo.

„Korasao.“

„Jesi li dobro?“

„Kapsula“, kaže madrinja Elis. „Kapsula.“

„Lukasinjo!“

Luna kruži oko kovčega, traga za rupama, oštećenjima, najmanjom ogrebotinom. Mali promašaj ostavio je za sobom udolinu na donjem levom uglu kapsule. Ona utiskuje vizir u prozor. Čini se da sve radi.

Došlo je do promene u planu leta, kaže brod. Izvešću prinudno sletanje kod Tvea. Pripremite se za zaokret za tri... dva... jedan...

Mikroubrzanja trzaju Lunu, a onda je ponovo u bestežinskom stanju.

Pripremite se za potisak glavnog motora za napuštanje orbite.

Težina se vraća; mnogo Luna nagomilanih na njenim ramenima. Odelo širi noge, kruti se, ali Luna oseća da škrguće zubima, da joj je krv u venama teška kao olovo.

Odaslan je poziv u pomoć, kaže brod. Luna zamišlja strah u njegovom smirenom, informativnom glasu. Paneli hladnjaka su mi pretrpeli katastrofalna oštećenja. Ne mogu da se rešim suviše toplote.

Dok je pešačila sa Lukasinjom po jugoistočnoj četvrtisferi, Luna je naučila prirodu vakuuma. Bilo je to omiljeno oružje Gospe Lune, ali ima ona i druge, suptilnije načine da ubije

pored pukog dubokog, gušćeg poljupca. Vakuum je veoma dobar izolator – najbolji od svih. Toplota može umaći jedino kao zračenje. Njeno oklopno odelo moglo je da izbací krila sa ramena kako bi zračilo toplotom sistema odela i njenog male-nog tela. Brod stvara mnogo više toplote nego jedna devojčica, ponajviše kada mu rade svi motori. Kritični sistemi mogli bi da se pregreju, otkazu, čak istope. Za bezbedno sletanje kod Tvea motor mora da radi snažno i vrelo, a ta toplota ne može se otkloniti zračenjem. Toplota, pridodata toploti, površ nadograđene toplote.

Brod se tresе. Ona ne pamti da se toliko tresao pri lansiranju. Motor se gasi – ona je na tren u slobodnom padu – a onda se ponovo pali. I gasi – motor muca, opaljuje, otkazuje. Ona jedva može da gleda, uzdrmana bučnim kočionim potiskom.

Kritični sistemi mi... otkazuju, kaže brod. Umirem.

Drmusanje prestaje. Glavni motor je ugašen. Luna pada prema površini Meseca u kutiji, ljušturi, sanduku izrešetanom rupama od metaka.

Bele prikaze lebde u vakuumu unutar transportne kapsule. *Na Mesecu nema duhova*, svi to znaju. Kakve su to paperjaste aveti koje se izvijaju iz svih kablova i vodova, svake niti obloge i škrabotine vakuumskeg markera?

Tada Luna primećuje sopstveni monitor temperature. Obloga palube pod njenim nogama registruje sto i petnaest Celzijusovih stepeni.

Nestalni elementi ključaju u polimerima i organskim materijalima, govori joj veštačka inteligencija odela. *Po mojoj proceni, dosegnućemo tačku topljenja za tri minuta.*

Njeno oklopno odelo je od plastike. Jake plastike, tvrde plastike koja može da hoda po licu Gospe Lune, dobre plastike koja čini sve što može da je hladi, ali ona će skončati skuvana u svom odelu mnogo pre nego što ono ostane bez vazduha.

Usmeravam maksimalnu raspoloživu energiju u kontrolu okruženja, kaže odelo. *Izbacujem panele hladnjaka.*

Luna oseća škljocanje peraja koja izbijaju iz njenih leđa. Krila: čarobna krila kao na noćnoj leptirici Luni, njenoj pratilji.

Pripremam se za udar, kaže odelo najednom.

Št..., zausti Luna, a onda je nešto udara snažnije nego što je ikada bila udarena, toliko snažno da čak ni haptička konstrukcija ne može da apsorbuje do kraja svu težinu udara. Ona teško treska na pod i pregrade transportne kapsule. Čuje kako joj se krila lome, plastika puca. Sićušno je zrno koje se kotrlja unutar tikve.

Pretrpeo sam oštećenje koje ugrožava integritet, kaže odelo. Luna pokušava da udahne; ne može da dođe do vazduha.

Madrinja Elis se podiže na noge.

„Anžinjo, moramo napolje. Otvori vrata. Ja ću uzeti Lukasinja.“

Spremište je ispunjeno isparenjima; cevovodi vise, ventilacione instalacije popuštaju. Paluba se krivi; vrata transportne kapsule okrenuta su uvis.

Vrata se ne otvaraju.

Luna ponovo udara po crvenom dugmetu. Vrata se ne otvaraju.

„Gde je sistem za ručno otvaranje?“, pita Luna svoje odelo. *Drugo pravilo hodanja po Mesecu: sve ima rezervni ručni sistem.* To joj je rekao čika Karlinjos. Krupni, nasmešeni tio Karlinjos koji je isuviše retko dolazio u Boa Vistu, ali kad bi došao, uzeo bi je u ruke i bacio visoko u vazduh tako da joj se kosa razleti, a ona bi ciknula uprkos saznanju da će on uvek biti tamo spreman da je uhvati. Prvo pravilo koraćanja po Mesecu: sve može da te ubije.

Krupni, nasmešeni tio Karlinjos, onomad dok je ona bila mala, pre nego što je uzela noževe i postala princeza *Korta helija*.

Odelo osvetljava vratanica. Unutra je ručica.

„Ima jedna i s moje strane“, kaže madrinja Elis. „Zajedno.“

Madrinja Elis odbrojava prstima. Tri, dva... Luna povlači ručicu. Vrata padaju na svoje nosače. Luna gleda dole preko

ivice. Ona stoji pred padom od tri metra do regolita. Brod se srušio na ivicu malog kratera. Iza bliskog ruba Luna vidi tanjire antena i motke sa ogledalima Tvea. Lako je skočiti na površinu. Ona se kliza niz zakošenu palubu i zaustavlja hvatanjem za ručke kovčega. Elis hvata prednju stranu sanduka. Luna otvara spone. Sanduk klizi. Elis se napinje, a onda Luna hita do zadnje strane sanduka i povlačenjem, guranjem, one pomeraju tešku medicinsku kapsulu uz palubu na rampu. Do ivice.

Ovo se ne može izvesti nežno.

Zajedno guraju Lukasinja preko ivice. On pada pod sporom lunarnom gravitacijom, udara uznožjem i tumba se napred tako da padne prozorom okrenut nadole. Dva koraka za njim, Luna i Elis skaču s platforme i dočekuju se u erupciji prašine. Jedine su preživjele sa lunarnog broda VTO po imenu *Pustelga*.

Elis pokazuje prstom na pali kovčeg, oponaša čin podizanja. Dva oklopna odeli spuštaju se u čučanj i preokreću sanduk. Kapsula i staklo su netaknuti. Lukasinjo je klonuo na bok, nepomičan i ukočen. Luna ne ume da razazna je li on živ ili mrtav.

„Ponesimo ga dalje od broda“, kaže Elis. Zajedno odvlače Lukasinja od olupine *Pustelge*. Brod leži kao zgaženi festivalski leptir. Dva kompleta nogu za sletanje popustila su, jedan se presavio zbog necentriranog spuštanja, drugi je probio korito pri padu. Svi paneli hladnjaka su odstreljeni, tako da su ostala raširena samo rebra krila. Iz probušenog rezervoara za gorivo i dalje šikljaju isparenja. Jedna grupa potisnika potpuno je otkinuta. Brod je izrešetan rupama, izboden hiljadu puta. Paljba je ukrštena preko modula za transport. Luna ne može da poveruje da su preživjele. Komandni modul je izbušen. Ništa nije ostalo netaknuto, ništa nije ostalo živo. Baterije eksplodiraju; otpaci zvekeću po Luninom oklopnom odelu. Istopljena plastika kaplje iz rupa od metaka. Na Lunine oči, brod se dodatno urušava. Ona vidi mutni crveni sjaj motora. Ovaj brod će eksplodirati. Dve žene podižu Lukasinjov kovčeg i što brže mogu hitaju prema daljem rubu kratera. Klizaju se niz rastresiti regolit

prema kupolama, rezervoarima i antenama Tvea, prestonice Asamoâ. Sunčane kupole, koje omogućavaju da svetlost prodre do skupova ogledala, čiste se od nagomilanog regolita koji su okupatori iz LMA buldožerima nagomilali preko njih, zatrpavši ih, sprečivši da svetlost dođe do farmi silosa.

Upozorenja pupe na Luninom viziru. Njeno odelo postepeno umire, kritični sistemi otkazuju. Već je to videla, već je izvela ovaj hod smrti, napolju na teritoriji stakla Boa Viste, kad je njeno odelo otkazalo, a Lukasinjo ju je zakrpio i dao joj poslednji dah iz svojih pluća.

Tve sigurno zna. Oštećeni brod koji doleće, prinudno sle-tanje. Tve će poslati pomoć. Tve je oduvek bio prijatelj Kortâ.

Dva oblaka prašine dižu se na obzorju. Za nekoliko sekundi pretvaraju se u dva vozila koja jure s istoka. Luna maše: *Ovamo! Gledajte! Evo nas.*

„Zašto Asamoe dolaze odatle?“, pita Elis.

Luna sada vidi rovere. Već ih je ranije videla; već je ranije videla mitraljeze na krovovima.

„Trči“, viče Luna.

Odelo pokazuje Luni najbližu ulaznu komoru, ali odela imaju malo energije, a kovčeg je težak i one ne mogu da trče jednakom brzinom kao rover *Makenzi helijuma*.

Prašinarski motocikl seče Luni put, zatim drugi, treći. Čopor prašinarskih motocikala, svaki sa barjakom koji nosi heraldičku adinkru na bezvazdušnom nebu. Crne zvezde. Motocikli ih okružuju. Vozač pravo ispred nje podiže ruku. Stoj. Luna i Elis se zaustavljaju, držeći sanduk za održavanje života između njih dve. Vozači s obe strane zapovednika silaze sa svojih mašina i razvlače kablove od motocikala do odela i kovčega.

Beli paneli postaju crveni: Lunin vizir se puni imenima, oznakama, identitetima, udaljenostima, dijagramima.

„S nama ste“, kaže predvodnik crnih zvezda.

„Spustite kapsulu“, kaže neki glas na zajedničkom kanalu. Stigli su Makenziji. Luna drhti od besa kada čuje australijski

naglasak. Dosta joj je više tih ljudi, dosta dosta dosta. Neće ih poslušati. Neće napustiti Lukasinja. Ona menja ruku na sanduku i okreće se prema nezvanom glasu.

Dva rovera *Makenzi helijuma* parkirana su stotinu metara uzbrdo. Ekipe se spuštaju sa svojih sedišta i obrazuju stroj. Jedan nosi pušku. Mitraljezi na roverima se okreću, spuštaju, ciljaju.

U rukama svake crne zvezde nalaze se sečiva.

„Dosta!“

Luna udara stopalom.

„Ja sam Luna Amejo Arena de Korta i ja sam princeza!“, viče ona. „Rafael Korta mi je bio otac, Lusika Ja Dede Asamoa mi je majka, omahene Zlatne stolice AKA. Taknite me samo i taknućete sve Asamoe koliko ih ima.“

„Luna“, šapuće madrinja Elis na privatnom kanalu, ali Luna je sada besna, bešnja nego što je bila ikad u životu. Stotinu ljutnji zbog hiljadu nepravdi destilovano je u čisti, pravedni bes.

„Odlazite!“, viče Luna.

Na zajedničkom kanalu ne čuje se ni reč, ali goniči se razilaze i vraćaju svojim roverima. Crne zvezde ostaju u svom odbrambenom zidu. Tada se mitraljezi naglo pomeraju i zanose dalje od naciľjanih meta. Roveri se okreću u prstenovima prašine. Dovoljan je jedan dah i već su na pola puta do obzorja.

„Luna“, ponavlja madrinja Elis, a vođa crnih zvezda kaže na zajedničkom kanalu: „Sada ste bezbedne.“

Ali Luna stoji nepomično, ukočeno, sa rukom na sanduku svog brata od strica. „Odlazite odlazite odlazite“, kaže. „Odlazite!“

Po zatvaranju vrata Finu Vornu su oči prikovane za osvetljeni panel na tavanici. Penjanje ekspresnim liftom uz zapadno krilo Kingskorta traje dvadeset sekundi, ali brzina je za njega podjednako problem koliko i dvokilometarski uspon sa poda Kraljice Juga do Brajsovog privatnog apartmana. Nije profesionalno od šefa obezbeđenja *Makenzi helijuma* da pati od akrofobije.

Ovako, s rukama na leđima, zagledan u svetla, on izgleda kao da meditira, prikuplja unutrašnje resurse.

Brajs je sve ovo mogao da obavi preko mreže. Modernom poslovnom čoveku nije potrebno da lično daje uputstva svom Prvom Koljaču. U prirodi oligarha je da ima ono što mu nije potrebno.

Isto tako, modernom poslovnom čoveku nije potrebna lična recepcionerka u čistoj beloј haljini za čistim belim stolom. Fin Vorn se oduvek dičio svojom negovanošću; manikiranim noktima, potkraćenim dlačicama nosa, kosom zalizanom briljantinom i očešljanom u trenutnoj modi četrdesetih godina dvadesetog veka. Ali Krimsin ga za svojim stolom uvek nagoni da se oseća grubo i sirovo, kao da mu je kravata privezana malčice labavo, kao da ima liniju prljavštine pod noktom, nije dovoljno dobro izbrijan. A on zna da ona zna za njegov strah od visine.

Fin se podvrgava bezbednosnoj proverī najvišeg mogućeg nivoa. Krimsin krivi glavu, što je najmanji znak prepoznavanja koji od nje može da dobije.

Da bi nekako ublažio taj prezir, Fin Vorn zamišlja seks sa Krimsin. Dopada mu se da zamišlja kako se savršena pribranost, izuzetna posvećenost detaljima proteže na svaki deo njenog tela i da, koliko god seks bio snažan, grub ili dugotrajan, ništa nije u stanju da je slomi.

Škljocanje. Otključana su vrata svetilišta Brajsa Makenzija. „Gospodine Vorne.“

Brajs leži na hirurškom krevetu kraj staklenog zida. Nag je; klizište mesa, masa sala koje se uvija i preliva na beli tapacirung. Na koži mu se vide bele znaste strije. Mašine su mu posvećene kao vernici molitvi, dve kraj njegovih ramena, dve uz njegov trbuh, dve kraj kukova. Njihove duge ruke nose igle i uređaje za sisanje koji će olizati njegove telesne masti.

Fin prilazi onoliko koliko se usuđuje. Pogled kroz prozor je čudovišan: ne sam ponor – nikad se nije odvažio da pogleda u

njega – već panorama kula Kraljice Juga; svaki toranj, tanak kao štapić za jelo, podsetnik je na to koliko se visoko nalazi i koliko još toga stoji iznad njega sve dok se ne spoji sa mašinerijom u krovu Kraljičine pećine lave. Čudovišan, ali ne toliko čudovišan kao stvorenje na hirurškom krevetu.

„Izmakao vam je“, kaže Brajs.

„Eskadroni rovera nisu imali ugovor za sukob s Asamoama“, kaže Fin.

Brajs oštro udiše dok mašine pružaju ruke i zabadaju igle u njegovo meso.

„Vaš posao je bio da mi dovedete Lukasinja Kortu.“

„Izdali smo ugovore na brzinu. Morali smo da delamo istog trena kad i taj mladić“, kaže Fin. Vidi kako se cevčice pomeraju pod Brajsovom kožom, probijaju tunele kroz salo.

„Izgovori, gospodine Vorne?“

Fin Vorn suzbija grč straha.

„I sada je Lukasinjo Korta u Tveu, još jednom pod zaštitom Asamoâ. Imali smo dva rovera naoružana mitraljezima. Podsetite me, čime su bile naoružane crne zvezde?“

„Prašinarskim motociklima i sečivima.“

„Prašinarskim motociklima i sečivima. Protiv mitraljeza.“

„Pravni sistemi naših plaćenika savetovali su protiv provokativnih postupaka.“

Brajs je prikovan kao uzorak, ne može da se pomeri. Prevrće očima kako bi osmotrio Fina Vorna.

„Mitraljezi koji su oborili lunarni brod VTO.“

„Pravne službe su dobile zahtev za naknadu štete iz Svete Olge.“

Trzaj, stenjanje sa besprekorno čistog stola.

„Osporite to. I osporite završnu isplatu ekipama mitraljezaca. Mater im jebem plaćeničku.“

„Nisu imali ovlašćenja da otpočnu rat sa AKA.“

Žuto salo teče kroz cevi do providnih kesa ispod kreveta.

„Je li neko preživio kod Žoao de Deusa?“